

Arrest

nr. 190 608 van 10 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2013 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 mei 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 22 mei 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,

I., Z., geboren te G. op (...)1972 (R.R.nr. ...)

Nationaliteit: Servië

doch bij onze diensten tevens gekend met de Kosovaarse nationaliteit,

+ echtgenote:

I., I., geboren te B. op (...)1976 (R.R.nr. ...)

Nationaliteit: Servië

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

I., R. geboren te G. doch volgens paspoort te Gn. op (...)1996 (R.R.nr. ...)

I., I. geboren te B. op (...)1998 (R.R.nr. ...)

I., T. geboren te B. op (...)2002 volgens paspoort (...)2002 (R.R.nr. ...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 06.02.2013 en ingediend op 08.02.2013 (datumstempel op de aanvraag), waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3, werd afgeleverd op 08.02.2013, gevolgd door een positieve adrescontrole op 01.03.2013 + actualisatie en/of herinnering dd. 29.05.2013 + 30.09.2013,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf in het bezit zijnde van een attest van immatriculatie, hun goede integratie, de scholing van hun kinderen en hun kennis van de Franse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. De elementen van integratie behoren dan ook tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Betreffende het argument van de betrokkenen, met verwijzing naar de duur van hun verblijf in het Rijk, dat zij het centrum van hun belangen in België hebben opgebouwd en dat zij een sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM, dient enerzijds gezegd dat uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend is dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden en anderzijds dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele kerngezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze kwamen naar eigen zeggen samen op 20.01.2010 aan in België, waarop ze zich kandidaat vluchteling verklaarden. Hun beider asielprocedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 11.10.2010 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen de subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure – namelijk om en bij de 8 maanden en 21 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Vervolgens werden de verzoekers op 07.12.2010 het voorwerp van een het bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies.

De betrokkenen hebben echter op 17.12.2010 een regulatisatieprocedure op grond van art. 9 ter wegens medische redenen ingediend. Deze procedure werden inmiddels op negatieve wijze afgesloten, namelijk op 11.09.2013 met een weigeringsbeslissing ten gronde.

De raadsheer van de verzoekers heeft huidig verzoekschrift aangevuld met medische stukken. Desbetreffende dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven en aan de andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen derhalve buiten de context van artikel 9 bis en daarom kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat de betrokkenen steeds vrij om een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De verzoekers zijn op de hoogte van de te volgen werkwijze aangezien ze reeds een procedure 9 ter hebben ingediend, die, zoals hierboven gezegd, op negatieve wijze werd afgesloten op 11.09.2013 met een weigeringsbeslissing ten gronde.

Het is correct te stellen dat de verzoekers gedurende een periode op legale en onafgebroken wijze verbleven hebben op het Belgische grondgebied, aanvankelijk in het kader van hun asielaanvraag en vervolgens in dat van hun procedure 9 ter, doch zij werden op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk gemachtigd tot verblijf. De duur van een regularisatieprocedure op grond van art. 9 ter vormt geen regularisatiecriterium. Daar op heden alle procedures afgesloten zijn door een negatieve beslissing, kunnen de verzoekers zich dus op geen enkel recht op verblijf in het Rijk meer beroepen als reden om hun aanvraag in België in te dienen.

Naast de opgesomde procedures hebben de verzoekers op 29.09.2011 ook nog hun toevlucht genomen tot een regularisatieprocedure op grond van art. 9 bis, die echter werd op 07.06.2012 werd afgesloten met een weigeringsbeslissing ten gronde.

Het is tijdens dit precaire verblijf, aanvankelijk in het kader van de asielprocedure en vervolgens van de procedure 9 ter, dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond, evenals de scholing van de kinderen.

Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een langdurig precair verblijf onder attest van immatriculatie sedert januari 2010 kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt overigens dat de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie liep tot 23.10.2013.

Bijgevolg, dat hun kinderen op regelmatige wijze in België naar school gaan, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet in België wordt ingediend.

De verzoekers wisten immers dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure, die liep van 20.01.2010 tot 11.10.2010. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren, nadat de asielprocedure werd afgesloten. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat de scholing niet in het land van herkomst kan verdergezet worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de kinderen allemaal langer in het herkomstland hebben verbleven dan in België.

De verzoekers menen dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Huidige beslissing houdt echter geen terugleiding naar de grens in, noch een gedwongen terugkeer naar het herkomstland.

Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielprocedure niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Uit het administratieve dossier blijkt dat de bevoegde dienst op 29.10.2010 en op 20.06.2012 wat mijnheer betreft en op 18.11.2010 wat mevrouw betreft, om een arbeidskaart type C af te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften en die van het gezin. Indien er evenwel nieuwe medische argumenten zouden zijn die een tewerkstelling belemmeren, dan worden die in het kader van de procedure 9 ter beoordeeld.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert terwijl zij het bedoelde voordeel enkel en alleen bekomen hebben ingevolge een verblijf in het kader van een inmiddels afgewezen asielaanvraag en afgewezen regularisatieverzoeken.

De verzoekers menen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999.

Het is echter aan de verzoekers om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001).

Het is niet zo dat ten aanzien van alle aanvragers die in januari 2000 een aanvraag hebben ingediend op basis van de wet van 22.12.1999, een positieve beslissing werd genomen.

Het feit dat een aantal andere vreemdelingen wel van een regularisatie van hun verblijfstoestand hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. De betrokkenen bevonden zich tegen gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied aangezien ze zelf verklaard hebben dat ze op 20.01.2010 in België zijn aangekomen.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "I. Omtrent de grond: integratie, humanitaire redenen en sociale bindingen," waaronder de verwijzing naar hun afgesloten asielprocedure, de duur van hun verblijf in het Rijk, de voorlopige verblijfkaart in het kader van de procedure 9 ter; hun kennis van de Franse taal; de scholing, het onbesproken gedrag en de grote wilskracht en inzet van hun kinderen, hun energie en sociaal meelevendheid, hun vrienden- en

kennissenkring, hun voorbeeldigheid; hun werkwillegheid, de afwezigheid van elementen van openbare orde, de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten; het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen en de opbouw van het centrum van hun belangen, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad stelt vast dat het onderhavige verzoekschrift werd ingediend door de eerste verzoeker en de tweede verzoekster, handelend in eigen naam alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun drie kinderen die op het moment van het instellen van de vordering allen minderjarig waren.

Aangezien een minderjarige in beginsel handelingsonbekwaam is, wordt aangenomen dat zijn of haar wettelijke vertegenwoordigers - te dezen de eerste en tweede verzoekers - kunnen optreden om in zijn of haar naam een annulatieberoep aanhangig te maken.

De derde verzoeker, de heer R(...) I(...) en de vierde verzoeker, de heer I(...) I(...), zijn tijdens de loop van de procedure evenwel meerderjarig geworden.

Vanaf het ogenblik van zijn meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kunnen de eerste en tweede verzoekers dus niet meer voor de heren R(...) I(...) en I(...) I(...) optreden. Vanaf dat ogenblik verliezen de ouders hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en worden de meerderjarig geworden verzoekers geacht de procedure in eigen naam - en overigens zonder enige vormvereiste - verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De derde en vierde verzoekers worden zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

2.3. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de volgende schendingen aan:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET — MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING VAN DE ARTIKELN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN;
- SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL;
SCHENDING VAN DE ARTIKELN 3 EN 6 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG.”*

Zij lichten hun middel als volgt verder toe:

“3.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de

bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuursbeslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

De administratieve overheid moet in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassingen van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad toe om een bestuursbeslissing te annuleren indien deze tegen alle redelijkheid ingaat, zijnde wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, hun integratie, hun schoolgaande kinderen, het belang van de kinderen...

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd. De verzoekende partijen verblijven ruim vier jaar in België, waarbij de verzoekende partijen enerzijds legaal alhier verbleven, anderzijds gedoogd werden door de Belgische autoriteiten (de verzoekende partijen hebben immers steeds een gekend adres gehad).

3.3.

Integratie

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de verwerende partij niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27 november 2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden ('verhindere niet om terug te keren naar land van herkomst'), doet de verwerende partij immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden (langdurig ononderbroken verblijf en langdurige verblijfsprocedures) én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

(arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan eveneens naar analogie worden toegepast.

3.4.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden. De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de kinderen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

De kans dat de minderjarige kinderen ten gevolge van het terugreizen naar Servië teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen een schooljaar zullen verliezen, is dan ook reëel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft. Met dit argument toont de verwerende partij echter niet aan dat de kinderen van de verzoekende partijen effectief scholing in het land van herkomst zullen kunnen genieten.

Het is onredelijk de vinger te wijzen naar de verzoekende partijen, trachten voor te houden dat de verzoekende partijen de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich in illegaal verblijf te 'nestelen'. De verzoekende partijen streven de belangen van hun kinderen na. Zij hebben steeds oprechte pogingen gedaan hun verblijf alhier te regulariseren, enerzijds via het asielcontentieux, anderzijds via aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van humanitaire dan wel medische redenen. Gedurende drie jaar en negen maanden verbleven de verzoekende partijen legaal in België - tijdens lopende verblijfsprocedures.

3.5.

Evenredigheidstoets

Dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken (de bijzondere moeilijkheden) waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. supra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de verwerende partij wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

In de bestreden beslissing wordt gemeend dat 'de vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, geen loutere formaliteit (is)' en 'de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd'.

In de bestreden beslissing wordt echter niet aangetoond dat er in casu, in hoofde van de verzoekende partijen, een reëel risico op verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten zou bestaan.

Voor personen die zich reeds op het Belgische grondgebied bevinden én van wie hun aanvraag tot machtiging tot verblijf prima facie gegrond is (zoals in casu), is een terugkeer naar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen wel degelijk niet meer dan een loutere formaliteit.

Hetgeen wat de verwerende partij meent te beogen (voorkomen van strafbare feiten) is in casu niet aan de orde.

Wat daarentegen wél als aangetoond mag worden beschouwd is dat de kinderen zich persoonlijk afgewezen zullen voelen door hen verblijf te weigeren en dat van een gezin met drie minderjarige schoolgaande kinderen vereisen om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst tot gevolg heeft dat de kinderen de stabiliteit die zij alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen.

Dat deze ongemakken wel degelijk in wanverhouding staan tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

3.6.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met een situatie zoals beschreven in de regeringsinstructies, doch sluit aan bij meerdere criteria die een langdurig ononderbroken verblijf gepaard gaand met langdurige verblijfsprocedures, schoolgaande kinderen, de wil tot werken en/of duurzame lokale verankering vooropstelt.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen vier en een halfjaar ononderbroken in België verblijven.

De verzoekende partijen verbleven van 20 januari 2010 (asielaanvraag) tot 11 september 2013 (ongegrontheidsbeslissing 9ter) legaal in België. De verzoekende partijen waren aldus reeds drie jaar en negen maanden gerechtigd alhier te verblijven. De verblijfsprocedures werden door de verzoekende partijen ter goeder trouw gevoerd.

Daarnaast is het zo dat de kinderen van de verzoekende partijen schoolgaand zijn.

De verzoekende partijen hebben zich geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De verzoekende partijen wensen ook te werken.

Dit alles wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

3.7.

De verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat zij bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening dient te houden met de ingeroepen medische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Dit is niet correct.

Niettegenstaande er een specifieke procedure bestaat teneinde op grond van medische redenen een verblijfsmachtiging te verkrijgen, blijkt uit geen enkele wettelijke bepaling dat de medische problematiek van een aanvrager tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te laten indienen, kan, omwille van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, een schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaken.

Artikel 3 E.V.R.M. heeft directe werking. Of dit artikel geschonden is, dient aldus door de bestuurlijke overheid onderzocht te worden, bij het nemen van iedere bestuurlijke beslissing.

De medische problematiek is een bijkomende moeilijkheid die de verzoekende partijen zullen ervaren indien zij verplicht worden hun aanvraag vanuit Servië in te dienen.

3.8.

Machtsmisbruik

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen op het ogenblik van hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legaal op het Belgisch grondgebied verbleven.

a)

Op datum van 6 februari 2013 hebben de verzoekende partijen hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Zij verbleven legaal in België, gelet op hun ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag en het attest van immatriculatie die zij op dit moment in hun bezit hadden. De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden.

Uiteraard, na het wegvallen van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de verwerende partij ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de verwerende partij dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag. Bijgevolg heeft de verwerende partij de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen - ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig - en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedure) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt. Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de verwerende partij een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de verwerende partij misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

b)

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Als de verzoekende partijen gerechtigd waren op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen naar Servië dienen terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien hadden de verzoekende partijen de medische redenen, die aanleiding gaven tot het attest van immatriculatie in het kader van de ontvankelijke aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden ingeroepen.

Met een immatriculatieattest mochten de verzoekende partijen het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren. Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De verwerende partij behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat zij een beslissing ten gronde in de medische regularisatieaanvraag heeft genomen.

Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de verwerende partij toe.

Bovendien laat het anderzijds de verwerende partij toe om na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De verwerende partij beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

De verzoekende partijen dienden een verzoek tot verblijfsmachtiging in op basis van medische redenen op 17 december 2010, dus meer dan twee jaar voorafgaand aan de indiening van het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 6 februari 2013.

Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekende partijen terecht medische redenen inriepen in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds bestonden op datum van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die medische redenen werden trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheden weerhouden te worden.

Uiteindelijk wacht de verwerende partij met opzet tot na de weigering ten gronde in het medische regularisatiedossier om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partijen dienen te vernemen dat ondanks die medische situatie én het verblijfsdocument gedurende jaren, de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de verwerende partij.

De verwerende partij kan zich niet op haar eigen fout - het onredelijk lange wachten - beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partijen hun aanvraag in Servië moeten

indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De verwerende partij weet heel goed dat de verzoekende partijen die expressis verbis medische elementen inriepen in het verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens een ontvankelijkheid in de medische verblijfsaanvraag ontvingen en dat dit impliceert dat een attest van immatriculatie wordt afgegeven en dat zij zodoende gemachtigd werden tot (tijdelijk) verblijf.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de weigering ten gronde in het medische regularisatiedossier onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden.

De verzoekende partijen verwijzen dan ook terug naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De verwerende partij kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partijen maar naar Servië moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl zij wel degelijk medische redenen inriepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen én de verzoekende partijen tijdens de behandelingstermijn eveneens maandenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie."

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. In de bestreden beslissing wordt immers verduidelijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de verzoekers toelaten hun aanvraag in België in te dienen en niet via de reguliere weg met name via de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het buitenland. Hierbij wordt tevens voor alle in de aanvraag aangehaalde elementen concreet en uitvoerig toegelicht waarom ze geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzettingen van het enig middel blijkt bovendien dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Met hun inhoudelijke kritiek voeren de verzoekers in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een concrete toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.3. De voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling(en), *in casu* is dit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers hebben immers een aanvraag ingediend om tot een verblijf te worden gemachtigd in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke

terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De Raad benadrukt dan ook dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekers indienden onontvankelijk bevonden en oordeelde de gemachtigde dat de door verzoekers aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing kadert in een aanvraagprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij heeft de aanvrager, op wie onmiskenbaar de bewijslast rust, de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekers, met hun vage en eerder theoretische betoog over de buitengewone omstandigheden, niet aantonen dat de gemachtigde *in casu* een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

Ook met de herhaling van de elementen die hun zaak kenmerken en hun persoonlijke overtuiging dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, tonen de verzoekers nog niet aan dat hun aanvraag niet deugdelijk of niet zorgvuldig werd beoordeeld noch tonen zij aan dat het niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden, gelet op de opgegeven motieven, alle redelijkheid te buiten zou gaan. Het mogelijke feit dat verzoekers' geval wordt gekenmerkt door omstandigheden die ze niet opzettelijk hebben gecreëerd of die door de verweerder naar hun oordeel gedoogd werden, maakt niet dat de betrokken omstandigheden buitengewoon worden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4. Aangaande de elementen van integratie, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf in het bezit zijnde van een attest van immatriculatie, hun goede integratie, de scholing van hun kinderen en hun kennis van de Franse taal, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. De elementen van integratie behoren dan ook tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en worden*

derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.” Deze overweging is deugdelijk want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het in de bestreden beslissing geciteerde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekers tonen met hun betoog dat de elementen inzake integratie in het geheel van de ingeroepen omstandigheden dienen te worden bekeken, dat ze geen misbruik hebben gemaakt van de mogelijkheden die de Belgische Staat hen heeft geboden en dat, gelet op het humanitair karakter van de aanvraag, deze elementen reeds in de ontvankelijkheidsfase dienden te worden beoordeeld, niet aan waarom zich in hun geval een andere beoordeling van de door hen aangevoerde elementen inzake integratie opdringt. Ze maken evenmin aannemelijk dat de door hen aangevoerde elementen inzake integratie die in de bestreden beslissing worden beoordeeld alsnog buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong in te dienen. Hun verwijzing in dit verband naar twee arresten van de Raad is niet dienstig. Het eerste arrest betreft een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard en het tweede arrest dat verzoekers citeren betreft een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Het betreft dus andere beslissingen dan de bestreden beslissing, waarbij de Raad nogmaals herhaalt dat de buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde niet met elkaar mogen worden verward zodat het uiteraard niet van de gemachtigde kan en mag worden verwacht dat hij bij een onontvankelijkheidsbeslissing ook nagaat of de aanvraag ten gronde kan worden ingewilligd. Zulks houdt de negatie zelve in van het dubbel onderzoek, zoals hoger besproken. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de omstandigheden van de vreemdelingen waarop de door hen aangehaalde arresten betrekking hebben ook de hunne zijn. Er valt dan ook niet in te zien waarom deze arresten *in casu* naar analogie zouden moeten gelden.

Evenmin kunnen de verzoekers in dit verband dienstig verwijzen naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, die overigens niet werden aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Deze bepalingen volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen de verzoekers zich evenmin rechtstreeks op deze bepaling beroepen (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

3.5. Alleszins, de bestreden beslissing is deugdelijk en pertinent wanneer ze stelt, *“Bijgevolg, dat hun kinderen op regelmatige wijze in België naar school gaan, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet in België wordt ingediend.*

De verzoekers wisten immers dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure, die liep van 20.01.2010 tot 11.10.2010. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren, nadat de asielprocedure werd afgesloten. Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoont dat de scholing niet in het land van herkomst kan verdergezet worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de kinderen allemaal langer in het herkomstland hebben verbleven dan in België.

Deze afweging kan niet komen te wankelen door het eenvoudig betoog van de verzoekers dat het tijdelijk of voor onbepaalde duur terugsturen van hun kinderen de stabiliteit in hun leven zal doorbreken, dat zij zich persoonlijk afgewezen zullen voelen en dat zij dreigen een schooljaar te zullen verliezen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekers niet weerleggen dat zij in hun aanvraag *“geen enkel elementen aan(brachten), dat aantoont dat de scholing niet in het land van herkomst kan verdergezet worden”* en evenmin betwisten zij de vaststelling dat *“die scholing klaarblijkelijk geen*

bijzonder onderwijs (vergt), noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn". De Raad wijst er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de gemachtigde moet aantonen dat de kinderen van de verzoekers effectief (gewone) scholing zullen kunnen genieten in het land van herkomst. Evenmin vereisen ze dat de verwerende partij een afweging dient te maken tussen *"de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten"*. Wel vereisen ze dat de gemachtigde rekening houdt met en motiveert aangaande de door de verzoekers zelf in hun aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden, *quod in casu*. De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf, als aanvragers van een verblijfsmachtiging, ligt zodat het hen toekwam in de aanvraag met concrete elementen aan te tonen dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen genieten in hun land van herkomst of dat zij een schooljaar zouden verliezen of hun afgewezen zouden voelen, louter door de verplichting om aldaar de aanvraag in te dienen. De verzoekers kunnen echter niet van de verweerder verwachten dat hij zelf onderzoek voert naar eventuele buitengewone omstandigheden.

De verzoekers verwijzen ook in dit kader tevergeefs naar een arrest van de Raad van State aangezien dit arrest handelt over een verwijderingsmaatregel, *quod non in casu*, en het gaat over de veiligheid en de integriteit van het gezinsleven van de vreemdelingen, *quod non in casu*. Verzoekers gezinsleven staat niet op de helling door de bestreden beslissing, minstens tonen zij dat niet aan. Zij kunnen niet dienstig naar analogie de redenering van voormeld arrest van de Raad van State gaan toepassen op de rechten van het kind die, zoals hierboven werd gesteld, geen rechtstreekse werking hebben. Bovendien blijkt een duidelijke afweging uit de hierboven geciteerde passage van de bestreden beslissing. De verzoekers nemen hun wensen voor waar aan waar ze poneren dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf *prima facie* gegrond is. Er valt niet in te zien hoe de verzoekers dienstig kunnen vooruitlopen op de beoordeling van de gegrondheid van hun aanvraag, te meer zij zoals blijkt in dit arrest er niet eens in slagen aan te tonen dat hun aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard. Hun bloot betoog dat hun kind zich persoonlijk zal afgewezen voelen door de bestreden beslissing en dat hij geen stabiliteit zal kennen in het land van oorsprong toont niet aan dat de hierboven geciteerde passage kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, onevenredig of strijdig met artikel 9bis van de vreemdelingenwet is.

De verzoekers hebben voorts geen belang bij hun kritiek dat in de bestreden niet wordt aangetoond dat er *in casu*, in hoofde van de verzoekende partijen, een reëel risico op verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten zou bestaan. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *"De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkenen bouwen de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert terwijl zij het bedoelde voordeel enkel en alleen bekomen hebben ingevolge een verblijf in het kader van een inmiddels afgewezen asielaanvraag en afgewezen regularisatieverzoeken."* De door de verzoekers geviseerde overweging vormt aldus slechts een nadere toelichting bij de vaststelling dat de vereiste om de machtigingsaanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland geen loutere formaliteit betreft. De ontkenning van deze vaststelling zou afbreuk doen aan de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9 van de vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd. De loutere toelichting bij de vermelding van de vereiste van artikel 9 van de vreemdelingenwet staat dan ook geheel los van de concrete beoordeling van de door de verzoekers naar voor gebrachte elementen in het licht van de buitengewone omstandigheden die vereist zijn om, per uitzondering en met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de aanvraag toch in België in te dienen. Het gaat dan ook om een louter ten overvloede gegeven motivering, zodat de kritiek ertegen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Overigens dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde, zoals de verzoekers ook zeggen, inderdaad niet concreet stelt dat er in hoofde van de verzoekers een reëel risico op verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten zou bestaan. Zulks is echter ook niet vereist om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.6. De verzoekers voeren voorts nog een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens hen nog wordt toegepast. De verzoekers zijn van oordeel dat hun situatie kan worden gekwalificeerd als een prangende humanitaire situatie in de zin van voormelde instructie en zijn van oordeel dat het vertrouwens- en non-discriminatiebeginsel worden

geschonden indien ze niet kunnen rekenen op de gunst van regularisatie conform de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

De verzoekers kunnen echter niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009. Deze werd, zoals de verzoekers zelf aangeven, immers vernietigd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De Raad kan niet toelaten dat vrijstelling wordt verleend van de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden of dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De verzoekers kunnen dan ook niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dienen te worden gemachtigd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de hem uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid, de verzoekers kunnen dan ook geen beroep doen op het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet teneinde een onwettige beslissing af te dwingen.

3.7. De verzoekers voeren tevens een betoog omtrent de ziekte van de tweede verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen: *“De betrokkenen hebben echter op 17.12.2010 een regulatisatieprocedure op grond van art. 9 ter wegens medische redenen ingediend. Deze procedure werden inmiddels op negatieve wijze afgesloten, namelijk op 11.09.2013 met een weigeringsbeslissing ten gronde.*

De raadsheer van de verzoekers heeft huidig verzoekschrift aangevuld met medische stukken. Desbetreffende dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9 bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven en aan de andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen derhalve buiten de context van artikel 9 bis en daarom kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat de betrokkenen steeds vrij om een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De verzoekers zijn op de hoogte van de te volgen werkwijze aangezien ze reeds een procedure 9 ter hebben ingediend, die, zoals hierboven gezegd, op negatieve wijze werd afgesloten op 11.09.2013 met een weigeringsbeslissing ten gronde.”

Deze motivering is deugdelijk en redelijk. Door aldus het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dwingen de verzoekers de verweerder er immers toe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Dit geldt in het bijzonder daar uit een lezing van de verblijfsaanvraag zelve niet blijkt dat de verzoekers de medische toestand van de tweede verzoekster hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid en zij slechts bij een latere aanvulling een aantal strikt medische elementen toevoegen aan hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet terwijl zij reeds een afzonderlijke procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hadden doorlopen. Het blijkt verder dat de verzoekers zich bij het inroepen van de medische problemen als buitengewone omstandigheid er louter toe hebben beperkt strikt medische elementen aan te halen, die een strikt medische beoordeling behoeven. Zo blijkt niet dat de medische

problemen van de tweede verzoekster in een ruimere – d.i. een niet strikt medische – context werden aangevoerd. De Raad wijst in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) *opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.*”

De gemachtigde kon *in casu* dan ook volstaan door te wijzen op de onderscheiden procedures bedoeld bij artikel 9bis resp. 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekers stellen dat het terugsturen door de verweerder zonder rekening te houden met hun medische problematiek, een schending vormt van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en op geen enkele wijze impliceert dat de verweerder geen rekening zou houden met de medische problematiek indien deze zou overgaan tot het terugsturen van de verzoekers. De Raad wijst er te dezen nog op dat de Raad bij arrest nr. 190 605 van 10 augustus 2017 het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 11 september 2013 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft verworpen. De thans bestreden beslissing werd genomen na de ongegrondheidsbeslissing in het kader van de op de aandoening van de tweede verzoekster ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het voornoemde arrest blijkt dat de verzoekers niet betwisten dat de tweede verzoekster lijdt aan een banale aandoening die ook zonder behandeling geen complicaties stelt. De verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer voorhouden dat een schending van artikel 3 EVRM zou dreigen bij een eventueel terugsturen van de tweede verzoekster.

3.8. Tot slot betogen de verzoekers nog als volgt “*Op datum van 6 februari 2013 hebben de verzoekende partijen hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Zij verbleven legaal in België, gelet op hun ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag en het attest van immatriculatie die zij op dit moment in hun bezit hadden. De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden. Uiteraard, na het wegvallen van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de verwerende partij ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen. Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de verwerende partij dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag. Bijgevolg heeft de verwerende partij de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen - ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig - en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedure) vervallen.*”

De Raad wijst vooreerst op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De verzoekers ontkennen niet dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer in legaal verblijf waren in afwachting van een beslissing inzake hun procedures. De verzoekers geven immers zelf aan dat hun aanvraag om medische redenen intussen ongegrond werd verklaard, vóór het nemen van de huidige bestreden beslissing, waarmee zij eveneens aangeven dat de volgens hen “*aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedures)*” op het moment van de bestreden beslissing niet meer bestonden. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren.

De verzoekers zijn het blijkbaar niet eens met het feit dat er pas een beslissing is gekomen inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet na afloop van hun andere procedures,

maar slagen er niet in hiermee de onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Zoals de verzoekers overigens terecht opmerken is er geen wettelijke behandelingstermijn voor een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorzien. De Raad wijst er daarbij nog op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een behandelingstermijn van *in casu* één jaar en drie maanden kan overigens niet als onredelijk lang worden beschouwd. De verzoekers tonen geenszins aan dat *in casu* sprake is van machtsmisbruik.

Er dient in dat verband gesteld dat het overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. *In casu* kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene de wet hem opdraagt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekers kunnen in geen geval worden gevolgd waar zij insinueren dat *in casu* bewust zou zijn gewacht tot de omstandigheid die aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag zou zijn weggevallen. Zij brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat het optreden van het bestuur een ongeoorloofd oogmerk zou hebben, waardoor er geen reden is om te gewagen van het adagium '*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*' of van een schandelijk optreden in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. De verzoekers tonen niet aan dat er in hunnen hoofde rechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben bezondigd aan machtsmisbruik.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE